

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606828896/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

te, om hun ikke vilde med dem ned til Fjorden, naar de havde spist Mellemmad; saa vilde de mødes med hende ved Diget. – Kathrine taltes der næsten aldrig til om den Slags. Hun skulde jo passe de Smaa, naar Skolen var til Ende.

Karl og Anna kom først til Mødestedet ved Diget mellem Haverne. Solen var lige gaaet ned, men Maanen stod allerede højt oppe paa Himlen. – Henriette kaldte paa dem fra den store Plæne; det var jo saa uhyggeligt at gaa ene midt ind i Hegnet, hvis man saa ingen traf. De svarede. Lidt efter viste hun sig inde mellem Træstammerne. Hun kunde se saa godt ud, naar hun saadan kom gaende med laaden Hue paa Hovedet og i Kaabe og Snørestovler. Karl syntes, at hun gik bedre paa sine Ben end baade hans Søster og hans Kusine Kathrine. – Og nu tudede og skøjrede Uglen. Der var helt stille herude mellem Granerne, med Maanestrimer henover den naaledækte Bund. – Saa gik de ud i Lysningen paa Holtinggaards-Siden af Diget. Hele den store, aabne Sænkning i Løvmassen stod fuld af Maanelys. – Og hvor der var stor, bred Plads til Maanen mellem de hvide, drivende Skyer deroppe paa Himlen. – Naar det var saa dejligt altsammen, kunde Karl undertiden faa en Fornemmelse, som nu *maatte* der ske noget, eller som han selv helt skulde forsvinde i det, – men han syntes altid, at det, han saadan følte, var ligesom en Ulydighed, skjønt han vidste ikke mod hvem. Og saa gik det over.

«Skal vi gaa lige ned til Fjorden?» sagde Karl.

Ja, det var det bedste, mente Pigebørnene.

«Der er alligevel kjønnere her nede ved jer,» sagde Henriette, «end oppe i Præstegaardshaven.» De var komne ud af Hegnet. De stod ved Hasselhækken og saac, gennem Elmetræerne mod Syd, den brede, levende Maanestriben over Fjorden.

«Aa, her er *meget* kjønnere!» sagde Karl. «Det var morsomt, hvis Du havde boet herude paa Holtinggaard, Henriette.»

«Ja, det kunde hun da lige saa godt. For hun er jo akkurat lige saa nær i Slægt med os som med dem i Præstegaarden,» sagde Anna.

«Nej, det er jeg da vist ikke.»

«Hvad er det for noget Snak, Anna,» raabte Karl. «Hun er slet ikke i Slægt med os. Ikke det allermindste!»

»Hvad! – naar hendes Moder var Morbroder Jørgens Søster?» sagde Anna

»Jamen Onkel Jørgen er jo sletikke vores Morbroder; han er jo blot gift med vores Fæster.»

»Jeg mener,« sagde Anna, for nu at indskrænke sig til det sikre. »at Henriette er ligesaa meget i Slægt med os, som vi er i Slægt med Kathrine.«

»Nej, Anna!« sagde Henriette og lo.

»Hm. Saa kan jeg ikke forstaa det.«

Karl fik nu en ligefrem belærende Tone: »Vores Fa'er og Kathrines Mo'er de er Søskende. Ikke, Anna?»

»Jo.«

»Saa er vi blodsbeslægtede med Kathrine.«

»Det er da et underligt Udtryk,« sagde Anna noget stød.

»Jamen saadan kaldes det, – eller kjødelig beslægtede. – Men der er ingen af *vore* Forældre, der er Broder eller Søster til nogen af Henriettes Forældre. Saa vi er sletikke blodsbeslægtede med *hende*.«

De gik nu ud ad den hvide Sønderlaage og løb over Engtoften.

»Veed I hvad?» sagde Karl, imens de løb. »I Middelalderen maatte ingen gifte sig med hinanden, naar de bare havde staaet Fadder sammen.«

»Det maatte være forfærdeligt,« pusede Anna.

»Og blodsbeslægtede Mennesker de maatte nu sletikke gifte sig sammen. Heller ikke Søskendebørn.«

»Maa de da nok det nu?» spurgte Henriette.

»Aak ja. Men de siger, at de faar saadan nogen daarlige Børn. Og Anders Jensen og Stine – det er da ogsaa nogen af de ækleste Unger, de har.«

De var naaet til Randen af Engtoften. Her var en lille lav Skrant ned mod Fjordengen og Holmene. – Det var Højvande. Hvor Sandbunden ellers ofte kunde ligge tør, kom Fjorden vandrende med hurtige Bølger tværs over Maanevejen. – Det var, for Børnene, ligesom noget var spændt saa højt; som naar man gængede, og Brystet blev fuldt og hævede sig.

Højvandet havde halvejs dækket et Stykke af Eugen, som var meget ujævn med Knøtter og Huller. Alle de lave Steder var dækkede af Vandet, det øvrige udgjorde en Mængde smaa bitte Øer og Holme, Halvoer og Landtunger. Her gav Børnene sig til at løbe og hoppe